

SZERKESZTŐSÉG
BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 788.
Kéziratokat nem küldünk vissza.

EGYETÉRTÉS

Dr. PAP ZOLTÁN
főszerkesztő.

EÖTVÖS KÁROLY
szépirodalmi főmunkatárs.

KIADÓHIVATAL:
BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11.
Telefon száma 706.
Hirdetéseket és nyilatkozatokat...

Már számunk főbb közleményei:
Veszélyeztetés: A vezérő-bizottság feloszlata.
Harc az alkotmányért.

A vezérő-bizottság feloszlata.

(b.) Vegre megtalálta a parlamentkülvilági kormány, hol legyen minden hajónak főorrása? Honnan indul ki minden igazság, lázítás, mely a nyugodt nép-kedélyt felzavarni s a kormányt a rend helyreállítására irányított törvényes intézkedéseit meghevíteni alkalmos.

Ez a forrás természetesen a szövetkezett ellenzéki pártok vezérő-bizottsága. Nosza, he kell dugni a forrást és megszűnik a folyó. A Duna például Ulnál veszi eredetét: aki tehát azt a kis csermelyt ott az eredetnél befűti, nem is tudja, milyen nagy munkát visz véghez? Egyszerre csak azon veszik észre az érdekelteket, hogy a vezérő-bizottság feloszlata. A Duna például Ulnál veszi eredetét: aki tehát azt a kis csermelyt ott az eredetnél befűti, nem is tudja, milyen nagy munkát visz véghez? Egyszerre csak azon veszik észre az érdekelteket, hogy a vezérő-bizottság feloszlata.

Pedig ez történt tegnaptól mára virradóra.
A Buda-, Mohács-, Nándornál elfutó nagy folyam zavartalan egykedvűséggel hömpölyög ugyan tovább óriási medrében: s Ulnától a Vas-kapuig harsányan cseng virányos partjain a német vezényszó: ám a hatalmas ítélet ott libeg kék hullámai fölött — a forrást bedugták, ki kell tehát okvetlenül apadnia.

Nincs több aggodalom a miatt, hogy a kormányt a közrend és az állami tekintély helyreállítására és fenntartására irányuló törvényes intézkedéseivel szemben tetteles ellenkezéssel, nyílt ellenállás keletkezett. Teljes lesz ezután a rend, csorbítatlan lesz a tekintély: nem lesz, aki igazságon ellene: feloszlata a vezérő-bizottság.

Az Egyetértés tarczaja.

A világiáró.

— Az Egyetértés eredeti tarczaja —
Írta: Zöldi Márton.

A templomi karnagyunk, Gerlay Miklósnak hitták, rövidre nyírt haja egy eszaki sebhorradást mutatott. Első tekintetre vagy hat különböző alakú serülést lehetett észrevenni. Huszonkét év után került vissza szülővárosába, hol apja valamikor kántortartóni volt.

Gerlay Miklós még jóformán gyermekkorában kitűnő muzikusként ismert. Tizenkét éves korában már többször helyettesítette apját a templomi orgonánál. Aztán felkerült a fővárosba, hogy zenei ösmereteit kiegészítse.

népzerűden, mennyire gyűlölt kompánia az ország népe előtt az a vezérő-bizottság. Terjesztették ezt a hitet, meg is követelték másoktól, hogy ezt el is higgyék, maguk a hitegetők azonban nem igen hitték el maguk sem, amit velük elmondattak. Ezeket a paradoxonokat különben az ügyvivő-kormány egyéb ténykedéseiben is van alkalmunk megfigyelni. Hivatkoznak arra, hogy a nép nyugodt, hogy a parlament szétkergetése után nem tört ki lázadás az országban: a gyűlékezési szabadságot azonban elköhözák, a városokat, nagyobb vidéki helyeket csendőrökkel, idegen katonákkal szállják meg. Így akadályozzák meg, hogy a nyugodt és elégtelt nép nyílt népgyűléseken adhasson kifejezést a vezérő-bizottság iránti bizalmatlanságának és elégedetlenségének s ezzel ellentétben a népjogokkal kezegető kormányzat iránti meleg rokonszenvének, a mi ennek a nyugodt viselkedésnek a fő indító oka. Népjogokat, jogkiterjesztést kínálnak s ugyanakkor rendőrszolgálat alá vetik s lábál liporják az önkormányzati testületeket, melyek legközvetlenebb természetűek megnyilatkozási fórumai a népakaratnak. Megnyirbálják a sajtószabadságot, melyről azt mondta Kossuth Lajos még 1830-ban Zemplén vármegye gyűlésén, hogy csak ez az egy legyen meg s a népszabadságot ezzel megvalósítsa látja.

Népjóléttel, szociális reformokkal kezegetnek s ugyanakkor kiragadják a koldusok kezéből a mankót, ezer meg ezer becsületes utcai proletár szájából veszik el a betevő falatot, kik a hírlapok utcai árusításából keresték meg napról-napra keserves kenyerüket. Megnehezítik a sajtótermékek terjesztését azzal az ürügyel, hogy a népet a lelketlen igazságsóktól megóvják; s ugyanakkor röpiratokkal, 5 krajczáros politikai kalendáriummokkal araszják el éppen a nép legszűkebb rétegeit s képtelenebbnél képtelenebb hazudozásokkal uszítják a népet az urak, papok és — a mi legutolsója — a zsidók ellen.

Abba az ijedt kapkodásba, mely a felülről ránk zúdult anarchia taktikai mozdulatait jellemzi, teljesen beilleszkedik a ma kiadott legújabb rendelet: a szövetkezett ellenzéki pártok vezérő-bizottságának feloszlata. Azaz indokolja az önkényes intézkedést a kormány felhivatalosa, hogy a vezérő-bizottság nem tekinthető

egyébnek, mint az állami közrendteljes fellátására irányuló anarchizmusú förekvések gőzpontjának; — már pedig — mint írja — «sem azokat a förekvéseket, sem ezt a gőzpontot tovább megtűrni nem lehet.» Bármily nyomásból hat is lelkünkre a rombolás szentellete, mely alkotmányos intézményeinket, alapvető sark-törvényeinket egymás után feldúlja: lehetetlen visszafojtani a gunyos kacaját a hatalom hiábavaló erőlködése fölött. Hiszen ezek részketnek a nyarfelelő rezgésétől is: rémeket látnak mindenfelé s egyremásra beigazolják hatahuknak teljes tehetetlenségét.

A vezérő-bizottság feloszlata felhozott okok ép oly abszurdumok, mint merő képtelenség az azokból levont következtetés is. A vezérő-bizottság és a kormány között éppen az a lényeges különbség, hogy amaza törvény alapján áll és az alkotmányt védelmezi, emez pedig már létezésénél fogva törvénytelen s minden újabb ténykedése egy-egy halálos csapás az alkotmány ellen. Ki adta a tanácsot arra, hogy törvény és alkotmány ellenére költsegyetvést néki állapokban feloszlata. plane katonai erőhatalommal szétkergetés az országgyűlést? Ki ültet a törvényhatóságok nyakára törvény ellenére királyi biztosokat, kormánybiztosokat? Ki zsihbasztja meg az önkormányzati testületek alkotmányos működését? Ki adja a gonosz tanácsot, hogy nyílt alkotmányeggyel szembe se hívassék a szétkergetett országgyűlés? Ki köt törvényellenes szerződéseket a kül-államokkal? Ki kormányoz az 1791. évi alaptörvény ellenére pántesekkel Magyarországon? Ki igazítja a nemzetiségeket, ki bujtoztatja az alsóbb néprétegeket, ki terjeszti erőnek-erővel az osztálygyűlöletet ebben a lealázott, boldogtalan országban? Bizonyára nem a vezérő-bizottság. Ez éppen ellenkezőleg a törvényt, az alkotmány sark-köveit védi: s bizonyára meg is fogja védelmezni a tényleges hatalom anarchia ellenében.

A vezérő-bizottság feloszlata hiábavaló hatalmi önkénykedés, melyre a kormány sem joga, sem oka nincs. Országgyűlési politikai pártok nem esnek egy kalap alá az olvasó körökkel és tüntető egyletekkel, melyek alapszabályait jóváhagyás végett a kormányhatóság elé kötelesek terjeszteni. A politikai pártok csak

hikiserte fivérének övezget a prészahba, aztán szepen hazaballagott.
Kérdezték, hogy nem terhes e neki ez a mindennapi gárdiörzés. Gerlay szelid mosolyal válaszolt:
— Nekem, aki néha husz, harmincz napig utaztam gyalog karavánokkal...
A főtisztelőndó esperes, ki nagyon érdekelt a kintinó és érdekes templomi karnagy sorsa iránt, egyszer felvetette előtte a kérdést.
— Hát barátom, nem volna egyszerűbb megoldás, ha ön feleségül venné azt a derek asszonyt, ki önről oly derekasan gondoskodik.
A karnagy szeme egy ideig elmélázott, aztán nagy nyugalommal válaszolt:
— Nem lehet, főtisztelőndó ur...
— Miért?
— Mert én nős ember vagyok.
— Nős? És hol van a felesége?
A karnagy esüggeden válaszolt:
— Nem tudom, nem is tudhatom.
Az esperes további kérdéseire elmondta a következő történetet.

Önmagukban gyakorolják az ellenőrzési programjuk megtartása tekintetében, de felügyeleti jog nem illeti e tekintetben sem a többi pártokat, sem a kormányhatalmat. A vélemény-szabadságnak legelőnyösebb követelménye a jog fizetlethez tartása; s e joggal volt fölvérvé a vezérő-bizottság is, mely alakulását a szövetkezett pártok szabad elhatározásának köszönhetette.

E jogot tartotta fizetlethez maga a korona is, mikor homo regiusok küldése után közvetve s midőn a vezérő-bizottság föbb alakjaival közvetlenül érintkezve tárgyalt a vezérő-bizottsággal, s így a vezérő-bizottságot, mint létezőt, mint jog és politikai gyakorlat szerint fenálló ad hoc intézményt elismerte.

Harc az alkotmányért.

Az Egyetértés tegnapi számban megírta, hogy a legutóbb tartott minisztertanácson, többek között, a vezérő-bizottság feloszlata is elhatározták. E lap olvasóit tehát meg nem lepheti a kormány mai nyilatkozata, a melyben azt mondja, hogy a szövetkezett ellenzéki vezérő-bizottság feloszlata. Még akkor, a mikor a feloszlata csak híresztelték, meggyőztük, hogy a kormányt az az intézkedés — ha bekövetkezik — papiros-kardnak fog bizonyulni. Ma, a mikor szemlélő szembe állunk vele, csak ismételteljük, hogy a vezérő-bizottság feloszlata legelőnyösebb a kormány alkotmányos gondolkodását — bocsánat! ezért a kifejezésért — jellemzi, de a vezérő-bizottság életpőkerét, működését nem érintheti. A vezérő-bizottság tagjai minden valószínűség szerint ezután is gyakorolni fogják azt a jogkört, amelyet a nemzet számukra kijelölt és ezután is meg fogják mondani mindig, valahányszor ügyvezeléség letér a törvényesség útjáról. Ezt a kormány csak akkor akadályozhatná meg, ha a bizottság minden tagját letartóztatná. Akkor is azonban csak az embereket hallgattatná el; azt az eszmét, amelyet a vezérő-bizottság propagál, nem a mostani vezérek helyét elfoglalnak mások, akiknek hangja éppen úgy el-

— Édes barátom, bátha igénybe vennék a világi törvényeket és megindítanák az eljárás annak a szerencsétlen nőnek, az ön feleségének holtá nyilvánítása iránt.
A karnagy tagadást adott a fejével.
— Nem, főtisztelőndó, ezzel a gondolat soha nem tudnék megbárátkozni. Holtá nyilvánítani egy nőt, aki engem, a világban kerüő ösmerettel oly elfeledőzissal és szeretettel apolt, olyan ezüdar hátállanság lenne, melynek gondolatát is borzadok...
Hiszen a vegetelenségek nagy ösfeletyűsában, ebben a nagy világban talán ő volt az egyetlen lény, ki ezt megdudta tenni. Még azt sem volt alkalmam megkérdezni tőle, miért tette? Feleségem is csak azért lett, mert a misszionárius, ki megígértette, azt ajánlotta neki. Talán az is csak áldozat volt tőle? ... Mit tudom én? Semmit sem tudok... Csak azt, hogy a lelkem láthatatlan szálakkal van hozzá fűzve... A lelkéhez, amelyben oly különös, oly esodálatos öntelalédozás lobogott... Mindennél nagyobb bűnnek tartanám, ha hitlen lennék hozzá... Mióta elválasztott a sors tőle, minden vágyam eltemült, csak egy vágy élt, meleng...
— Mi az?
— Hogy még egyszer lássam, hogy szeretettel lépjek eléje s azt mondjam neki: köszönöm Filoména, hogy olyan jó voltál hozzám...
— És gondolja, kérdezte az esperes, hogy ez a vágy valaha teljesül.
A karnagy dióbarna szemében szokatlannul ének energia lobogott:
— Nem tudom, mondotta, de megkísérlem...
Három hónap múlva Gerlay Miklós elutazott. Nehány ezer forint megakartított pénz volt a zsebében. Vajjon találkoztak-e a bajadérral?

— Édes barátom, bátha igénybe vennék a világi törvényeket és megindítanák az eljárás annak a szerencsétlen nőnek, az ön feleségének holtá nyilvánítása iránt.
A karnagy tagadást adott a fejével.
— Nem, főtisztelőndó, ezzel a gondolat soha nem tudnék megbárátkozni. Holtá nyilvánítani egy nőt, aki engem, a világban kerüő ösmerettel oly elfeledőzissal és szeretettel apolt, olyan ezüdar hátállanság lenne, melynek gondolatát is borzadok...
Hiszen a vegetelenségek nagy ösfeletyűsában, ebben a nagy világban talán ő volt az egyetlen lény, ki ezt megdudta tenni. Még azt sem volt alkalmam megkérdezni tőle, miért tette? Feleségem is csak azért lett, mert a misszionárius, ki megígértette, azt ajánlotta neki. Talán az is csak áldozat volt tőle? ... Mit tudom én? Semmit sem tudok... Csak azt, hogy a lelkem láthatatlan szálakkal van hozzá fűzve... A lelkéhez, amelyben oly különös, oly esodálatos öntelalédozás lobogott... Mindennél nagyobb bűnnek tartanám, ha hitlen lennék hozzá... Mióta elválasztott a sors tőle, minden vágyam eltemült, csak egy vágy élt, meleng...
— Mi az?
— Hogy még egyszer lássam, hogy szeretettel lépjek eléje s azt mondjam neki: köszönöm Filoména, hogy olyan jó voltál hozzám...
— És gondolja, kérdezte az esperes, hogy ez a vágy valaha teljesül.
A karnagy dióbarna szemében szokatlannul ének energia lobogott:
— Nem tudom, mondotta, de megkísérlem...
Három hónap múlva Gerlay Miklós elutazott. Nehány ezer forint megakartított pénz volt a zsebében. Vajjon találkoztak-e a bajadérral?

— Édes barátom, bátha igénybe vennék a világi törvényeket és megindítanák az eljárás annak a szerencsétlen nőnek, az ön feleségének holtá nyilvánítása iránt.
A karnagy tagadást adott a fejével.
— Nem, főtisztelőndó, ezzel a gondolat soha nem tudnék megbárátkozni. Holtá nyilvánítani egy nőt, aki engem, a világban kerüő ösmerettel oly elfeledőzissal és szeretettel apolt, olyan ezüdar hátállanság lenne, melynek gondolatát is borzadok...
Hiszen a vegetelenségek nagy ösfeletyűsában, ebben a nagy világban talán ő volt az egyetlen lény, ki ezt megdudta tenni. Még azt sem volt alkalmam megkérdezni tőle, miért tette? Feleségem is csak azért lett, mert a misszionárius, ki megígértette, azt ajánlotta neki. Talán az is csak áldozat volt tőle? ... Mit tudom én? Semmit sem tudok... Csak azt, hogy a lelkem láthatatlan szálakkal van hozzá fűzve... A lelkéhez, amelyben oly különös, oly esodálatos öntelalédozás lobogott... Mindennél nagyobb bűnnek tartanám, ha hitlen lennék hozzá... Mióta elválasztott a sors tőle, minden vágyam eltemült, csak egy vágy élt, meleng...
— Mi az?
— Hogy még egyszer lássam, hogy szeretettel lépjek eléje s azt mondjam neki: köszönöm Filoména, hogy olyan jó voltál hozzám...
— És gondolja, kérdezte az esperes, hogy ez a vágy valaha teljesül.
A karnagy dióbarna szemében szokatlannul ének energia lobogott:
— Nem tudom, mondotta, de megkísérlem...
Három hónap múlva Gerlay Miklós elutazott. Nehány ezer forint megakartított pénz volt a zsebében. Vajjon találkoztak-e a bajadérral?

— Édes barátom, bátha igénybe vennék a világi törvényeket és megindítanák az eljárás annak a szerencsétlen nőnek, az ön feleségének holtá nyilvánítása iránt.
A karnagy tagadást adott a fejével.
— Nem, főtisztelőndó, ezzel a gondolat soha nem tudnék megbárátkozni. Holtá nyilvánítani egy nőt, aki engem, a világban kerüő ösmerettel oly elfeledőzissal és szeretettel apolt, olyan ezüdar hátállanság lenne, melynek gondolatát is borzadok...
Hiszen a vegetelenségek nagy ösfeletyűsában, ebben a nagy világban talán ő volt az egyetlen lény, ki ezt megdudta tenni. Még azt sem volt alkalmam megkérdezni tőle, miért tette? Feleségem is csak azért lett, mert a misszionárius, ki megígértette, azt ajánlotta neki. Talán az is csak áldozat volt tőle? ... Mit tudom én? Semmit sem tudok... Csak azt, hogy a lelkem láthatatlan szálakkal van hozzá fűzve... A lelkéhez, amelyben oly különös, oly esodálatos öntelalédozás lobogott... Mindennél nagyobb bűnnek tartanám, ha hitlen lennék hozzá... Mióta elválasztott a sors tőle, minden vágyam eltemült, csak egy vágy élt, meleng...
— Mi az?
— Hogy még egyszer lássam, hogy szeretettel lépjek eléje s azt mondjam neki: köszönöm Filoména, hogy olyan jó voltál hozzám...
— És gondolja, kérdezte az esperes, hogy ez a vágy valaha teljesül.
A karnagy dióbarna szemében szokatlannul ének energia lobogott:
— Nem tudom, mondotta, de megkísérlem...
Három hónap múlva Gerlay Miklós elutazott. Nehány ezer forint megakartított pénz volt a zsebében. Vajjon találkoztak-e a bajadérral?

— Édes barátom, bátha igénybe vennék a világi törvényeket és megindítanák az eljárás annak a szerencsétlen nőnek, az ön feleségének holtá nyilvánítása iránt.
A karnagy tagadást adott a fejével.
— Nem, főtisztelőndó, ezzel a gondolat soha nem tudnék megbárátkozni. Holtá nyilvánítani egy nőt, aki engem, a világban kerüő ösmerettel oly elfeledőzissal és szeretettel apolt, olyan ezüdar hátállanság lenne, melynek gondolatát is borzadok...
Hiszen a vegetelenségek nagy ösfeletyűsában, ebben a nagy világban talán ő volt az egyetlen lény, ki ezt megdudta tenni. Még azt sem volt alkalmam megkérdezni tőle, miért tette? Feleségem is csak azért lett, mert a misszionárius, ki megígértette, azt ajánlotta neki. Talán az is csak áldozat volt tőle? ... Mit tudom én? Semmit sem tudok... Csak azt, hogy a lelkem láthatatlan szálakkal van hozzá fűzve... A lelkéhez, amelyben oly különös, oly esodálatos öntelalédozás lobogott... Mindennél nagyobb bűnnek tartanám, ha hitlen lennék hozzá... Mióta elválasztott a sors tőle, minden vágyam eltemült, csak egy vágy élt, meleng...
— Mi az?
— Hogy még egyszer lássam, hogy szeretettel lépjek eléje s azt mondjam neki: köszönöm Filoména, hogy olyan jó voltál hozzám...
— És gondolja, kérdezte az esperes, hogy ez a vágy valaha teljesül.
A karnagy dióbarna szemében szokatlannul ének energia lobogott:
— Nem tudom, mondotta, de megkísérlem...
Három hónap múlva Gerlay Miklós elutazott. Nehány ezer forint megakartított pénz volt a zsebében. Vajjon találkoztak-e a bajadérral?

— Édes barátom, bátha igénybe vennék a világi törvényeket és megindítanák az eljárás annak a szerencsétlen nőnek, az ön feleségének holtá nyilvánítása iránt.
A karnagy tagadást adott a fejével.
— Nem, főtisztelőndó, ezzel a gondolat soha nem tudnék megbárátkozni. Holtá nyilvánítani egy nőt, aki engem, a világban kerüő ösmerettel oly elfeledőzissal és szeretettel apolt, olyan ezüdar hátállanság lenne, melynek gondolatát is borzadok...
Hiszen a vegetelenségek nagy ösfeletyűsában, ebben a nagy világban talán ő volt az egyetlen lény, ki ezt megdudta tenni. Még azt sem volt alkalmam megkérdezni tőle, miért tette? Feleségem is csak azért lett, mert a misszionárius, ki megígértette, azt ajánlotta neki. Talán az is csak áldozat volt tőle? ... Mit tudom én? Semmit sem tudok... Csak azt, hogy a lelkem láthatatlan szálakkal van hozzá fűzve... A lelkéhez, amelyben oly különös, oly esodálatos öntelalédozás lobogott... Mindennél nagyobb bűnnek tartanám, ha hitlen lennék hozzá... Mióta elválasztott a sors tőle, minden vágyam eltemült, csak egy vágy élt, meleng...
— Mi az?
— Hogy még egyszer lássam, hogy szeretettel lépjek eléje s azt mondjam neki: köszönöm Filoména, hogy olyan jó voltál hozzám...
— És gondolja, kérdezte az esperes, hogy ez a vágy valaha teljesül.
A karnagy dióbarna szemében szokatlannul ének energia lobogott:
— Nem tudom, mondotta, de megkísérlem...
Három hónap múlva Gerlay Miklós elutazott. Nehány ezer forint megakartított pénz volt a zsebében. Vajjon találkoztak-e a bajadérral?

— Édes barátom, bátha igénybe vennék a világi törvényeket és megindítanák az eljárás annak a szerencsétlen nőnek, az ön feleségének holtá nyilvánítása iránt.
A karnagy tagadást adott a fejével.
— Nem, főtisztelőndó, ezzel a gondolat soha nem tudnék megbárátkozni. Holtá nyilvánítani egy nőt, aki engem, a világban kerüő ösmerettel oly elfeledőzissal és szeretettel apolt, olyan ezüdar hátállanság lenne, melynek gondolatát is borzadok...
Hiszen a vegetelenségek nagy ösfeletyűsában, ebben a nagy világban talán ő volt az egyetlen lény, ki ezt megdudta tenni. Még azt sem volt alkalmam megkérdezni tőle, miért tette? Feleségem is csak azért lett, mert a misszionárius, ki megígértette, azt ajánlotta neki. Talán az is csak áldozat volt tőle? ... Mit tudom én? Semmit sem tudok... Csak azt, hogy a lelkem láthatatlan szálakkal van hozzá fűzve... A lelkéhez, amelyben oly különös, oly esodálatos öntelalédozás lobogott... Mindennél nagyobb bűnnek tartanám, ha hitlen lennék hozzá... Mióta elválasztott a sors tőle, minden vágyam eltemült, csak egy vágy élt, meleng...
— Mi az?
— Hogy még egyszer lássam, hogy szeretettel lépjek eléje s azt mondjam neki: köszönöm Filoména, hogy olyan jó voltál hozzám...
— És gondolja, kérdezte az esperes, hogy ez a vágy valaha teljesül.
A karnagy dióbarna szemében szokatlannul ének energia lobogott:
— Nem tudom, mondotta, de megkísérlem...
Három hónap múlva Gerlay Miklós elutazott. Nehány ezer forint megakartított pénz volt a zsebében. Vajjon találkoztak-e a bajadérral?

— Édes barátom, bátha igénybe vennék a világi törvényeket és megindítanák az eljárás annak a szerencsétlen nőnek, az ön feleségének holtá nyilvánítása iránt.
A karnagy tagadást adott a fejével.
— Nem, főtisztelőndó, ezzel a gondolat soha nem tudnék megbárátkozni. Holtá nyilvánítani egy nőt, aki engem, a világban kerüő ösmerettel oly elfeledőzissal és szeretettel apolt, olyan ezüdar hátállanság lenne, melynek gondolatát is borzadok...
Hiszen a vegetelenségek nagy ösfeletyűsában, ebben a nagy világban talán ő volt az egyetlen lény, ki ezt megdudta tenni. Még azt sem volt alkalmam megkérdezni tőle, miért tette? Feleségem is csak azért lett, mert a misszionárius, ki megígértette, azt ajánlotta neki. Talán az is csak áldozat volt tőle? ... Mit tudom én? Semmit sem tudok... Csak azt, hogy a lelkem láthatatlan szálakkal van hozzá fűzve... A lelkéhez, amelyben oly különös, oly esodálatos öntelalédozás lobogott... Mindennél nagyobb bűnnek tartanám, ha hitlen lennék hozzá... Mióta elválasztott a sors tőle, minden vágyam eltemült, csak egy vágy élt, meleng...
— Mi az?
— Hogy még egyszer lássam, hogy szeretettel lépjek eléje s azt mondjam neki: köszönöm Filoména, hogy olyan jó voltál hozzám...
— És gondolja, kérdezte az esperes, hogy ez a vágy valaha teljesül.
A karnagy dióbarna szemében szokatlannul ének energia lobogott:
— Nem tudom, mondotta, de megkísérlem...
Három hónap múlva Gerlay Miklós elutazott. Nehány ezer forint megakartított pénz volt a zsebében. Vajjon találkoztak-e a bajadérral?

